

Arrest

nr. 124 657 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 13 oktober 2013 aangehouden in Frankrijk door de politie. Hij bevindt zich op een bus komende vanuit Brussel en maakte gebruik van valse identiteitsdocumenten.

De Franse autoriteiten richten op 14 oktober 2013 een verzoek tot overname in het kader van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 aan de Belgische autoriteiten. Deze overname wordt op 29 oktober 2013 aanvaard.

De verzoeker wordt op 5 november 2013 door de Franse autoriteiten naar de grenspost Rekkem overgebracht.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De gemachtigde neemt op 5 november 2013 tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit zijn de bestreden beslissingen die op 5 november 2013 aan de verzoeker ter kennis werden gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dit is de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1): naam: L.. M. geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: P., M. geboren te (...) op (...), van Italiaanse nationaliteit wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Aan de Franse overheden heeft betrokkene een valse identiteit opgegeven : P(...), M(...) geboren op 17/02/1991 te Milaan van Italiaanse nationaliteit.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden .

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig document. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, I. C., bestuurschef, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Menen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, L.. M. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

De beslissing tot afgifte van een inreisverbod, dit is de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1): naam: L. M. geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:P. M. geboren te (...) op (...), van Italiaanse nationaliteit wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 5 november 2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

El artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

In Frankrijk, op 13/10/2013, maakte betrokkene gebruik van vervalste italiaanse documenten (identiteitskaart en rijbewijs) op naam van P., M. Bovendien beschikt hij niet over een officieel adres in België; waardoor een risico op onderduiken bestaat.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd."

De verzoeker heeft op 13 november 2013 een asielaanvraag ingediend.

De gemachtigde neemt op 13 november 2013 ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 13 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De verzoeker wordt op 19 november 2013 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 19 november 2013 wordt verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Op 25 november 2013 wordt de verzoeker gehoord door de commissaris-generaal in het gesloten opvangcentrum in Brugge.

De commissaris-generaal weigert op 27 november 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 18 januari 2014 wordt de verzoeker gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Albanië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3.2. Ter zitting wijst de voorzitter er op dat uit aanvullende informatie die door de verweerder werd toegestuurd op 25 februari 2014 is gebleken dat de verzoeker op 18 januari 2014 gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst, Albanië. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat de verzoeker inmiddels is gerepatrieerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Het staat thans buiten betwisting dat de verzoeker op 18 januari 2014 is gerepatrieerd. De vraag rijst dan ook welk concreet voordeel de verzoeker nog kan halen uit de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Ter terechtzitting werd aan de verzoeker gevraagd zijn actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten in de mate dat de nietigverklaring wordt gevorderd van de eerste bestreden beslissing en gelet op het feit dat hij recent werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. De advocaat van de verzoeker antwoordt dat het belang bij het beroep behouden blijft omdat het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod omvat.

De argumentatie van de verzoeker kan niet worden gevolgd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de voorliggende stukken duidelijk blijkt dat de gemachtigde op 5 november 2013 twee afzonderlijke

beslissingen nam, met name enerzijds een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en anderzijds een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dergelijke beslissingen zijn volstrekt van elkaar te onderscheiden.

Wat de beslissing “houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod” betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vast stelt en een terugkeerverplichting oplegt”. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen.

De beslissingen houdende het inreisverbod zijn dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat de beslissingen tot

verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kunnen blijven bestaan (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Inzake het rechtens vereiste belang bij het beroep moet de verzoeker dienvolgens ten aanzien van elk van deze onderscheiden beslissingen een belang kunnen doen gelden. De eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod impliceert geenszins dat ook de verwijderingsbeslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) onwettig zou zijn. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij een belang kan doen gelden bij de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit bevel gepaard gaat met een inreisverbod.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, gelet op de tussengekomen repatriëring op 18 januari 2014, niet aantoonde dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem nog tot voordeel kan strekken. De verzoeker actualiseert zijn belang niet.

Het beroep is dan ook, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

De Raad zal hieronder bijgevolg enkel overgaan tot een onderzoek van het beroep voor zover de grieven zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 *juncto* 3, eerste lid, 9° en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.1.2. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij - tevens dezelfde dag dat verzoekende partij wordt opgepakt en opgesloten - automatisch een maximaal inreisverbod oplegt zonder het minste onderzoek!!

11.1.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij poogt zich te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren tussen de 0 en 3 jaar. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit een ingrijpende en reusachtige marge.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)

11.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale wettelijke termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu is het duidelijk dat verwerende partij niet met de relevante omstandigheden rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod, noch een evenredigheidstoets heeft uitgevoerd wat betreft het doel en de redenen van dergelijk verbod.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

1.7 Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij - op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 - terecht stelt:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet." (eigen onderlijning)

1.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)"

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.8. Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij] zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar..

11.1.9. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk geëvierd.

Het middel is ernstig en gegrond."

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Daarnaast voert de verzoeker ook een schending aan van artikel 2 juncto 3, eerste lid, °9 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Wat de aangevoerde schending van artikel 2 *juncto* 3, eerst lid, 9° van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker deze grief niet concreet uiteenzet. Hij verduidelijkt nergens op welke wijze de voormelde artikelen door het bestreden inreisverbod zouden zijn geschonden.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). *In casu* komt het de Raad niet toe te raden op welke wijze voormelde artikelen geschonden werden.

Derhalve is het middel onontvankelijk wat de aangevoerde schending van artikel 2 *juncto* 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet betreft.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

De verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen verplichting voortvloeit om automatisch een inreisverbod uit te vaardigen, maar wel voorziet in de mogelijkheid om dit te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid voortvloeiend uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou de verweerder niet verduidelijken waarom ten aanzien van de verzoeker een inreisverbod wordt afgeleverd. Volgens de verzoeker wordt nergens in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom er gekozen wordt voor de maximale termijn, namelijk drie jaar. Net omdat de verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dient hij te motiveren waarom er gekozen wordt voor de maximumtermijn en niet voor een mindere termijn. De verweerder dient volgens de verzoeker aan een strenge motiveringsverplichting te voldoen, gelet op de ruimte discretionaire bevoegdheid. De verzoeker merkt op dat de discretionaire bevoegdheid te dezen echt ruim is: de verweerder kan variëren tussen de nul en de drie jaar. Voor het inreisverbod is dit een grote marge, zeker gelet op het feit dat de verzoeker nog familie in België heeft. Vervolgens voert de verzoeker een theoretisch betoog omtrent het verschil tussen de discretionaire en gebonden bevoegdheid om tot het besluit te komen dat de verweerder de evenredigheidstoets moet doorvoeren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit zou dienen te gebeuren aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en de duur van het inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. De verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad met nr. 92 111 van 27 november 2012.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “*maximum*” drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de grondslag van het thans bestreden inreisverbod ligt in artikel 74/11, tweede lid, °1 van de vreemdelingenwet, kan de verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is.

Overeenkomstig het eerste lid van het genoemde artikel 74/11, § 1 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Al is er in de gegeven omstandigheden een verplichting voor het opleggen van het inreisverbod, dan impliceert dit niet dat voor dit inreisverbod ook meteen de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

In casu vermeldt de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en duidt hij op het volgende: “*In Frankrijk op 13/10/2013 maakte betrokkene gebruik van vervalste Italiaanse documenten (identiteitskaart en rijbewijs) op naam van P.M. Bovendien beschikt hij niet over een officieel adres in België; waardoor een risico op onderduiken bestaat. Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.*”

Het betoog van de verzoeker dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt ondanks de ruime discretionaire bevoegdheid van de verweerder mist dan ook feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: “*In Frankrijk op 13/10/2013 maakte betrokkene gebruik van vervalste Italiaanse documenten (identiteitskaart en rijbewijs) op naam van P.M. Bovendien beschikt hij niet over een officieel adres in België; waardoor een risico op onderduiken bestaat. Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.*” Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Hij duidt namelijk dat de verzoeker gebruik gemaakt heeft van vervalste identiteitsdocumenten en dat de verzoeker geen officieel adres in België heeft waardoor er een risico op onderduiken bestaat en dat dit de reden vormt waarom *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoeker toont op generlei wijze aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze op basis van voormelde specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers geval zou hebben bepaald dat een inreisverbod van drie jaar dient te worden afgeleverd. De verzoeker beperkt zich ertoe te volharden in de stelling dat de tweede bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent de duur van het inreisverbod en dat een evenredigheidsstoets moet doorgevoerd worden bij het bepalen van de duur zonder dat hij aangeeft in welke mate de hierboven geschetste motieven niet in redelijkheid een inreisverbod van drie jaar zouden kunnen verantwoorden.

Wat de verwijzing naar het arrest met nr. nr. 92 111 van 27 november 2012 van de Raad betreft, wijst de Raad er op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben en dat de verzoeker niet toelicht in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot het genoemde arrest hebben geleid tevens van toepassing zijn op of identiek zijn als in zijn concreet geval.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 17 december 2003, nr. 126 520; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de motieven voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar *in casu* alle redelijkheid te buiten gaan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. Het tweede middel heeft enkel betrekking op de eerste bestreden beslissing. Aangezien het beroep ten aanzien van deze beslissing onontvankelijk werd bevonden, dient het tweede middel niet te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE